

derfor ikke her tale om, at hvis man giver et større eller mindre Bidrag til Hjælpekasserne, bevirkes derved, at der eventuelt bliver Tale om, at et mindre eller større Antal af Medborgere kommer til at lide uforskyldt Nød. Foranstaltninger til Undgaaelse af dette er Kommunernes Sag, det er der ikke nogen som helst Tvivl om; og derfor er det Kommunernes Ansvar, hvis der skulde være nogen, der kommer til at lide uforskyldt Nød. Som jeg ogsaa sagde før, og som den højtærede Indenrigsminister omtalte ved Fremsættelsen af Lovforslaget, er Statskassens Bidrag i Øjeblikket ca. $\frac{1}{10}$ af Kommunernes Udgifter; hvis nu Kommunernes Udgifter stiger meget betydeligt, vil maaske selv en Fordobling af det tidligere Tilskud ikke føre til, at de faar dækket $\frac{1}{10}$ af deres Udgifter, disse vedbliver at ligge paa Kommunerne med langt det overvejende Beløb.

Jeg skal tillade mig at henlede den højtærede Socialministers Opmærksomhed paa, at Lovforslaget gaar ud paa, at Tilskuddet forhøjes for Finansaaret 1926—27. Finansaaret begynder dog ikke før den 1. April, og dette Tilskud skal kun gælde for Finansaaret 1926—27. I øvrigt tror jeg i Modsætning til Ministeren, at det er ganske afgørende nødvendigt, at man faar disse Oplysninger. Som jeg nævnte i mine første Udtalelser, viser de foreliggende Oplysninger, at Forholdene indtil nu — jeg taler ikke om, hvorledes det vil blive fra i Dag eller fra i Morgen — har været saadanne, at det er ganske overvældende store Udgifter, Kommunerne har haft i Forhold til tidligere; saa maa Spørgsmaalet tages op, hvorvidt det vil være muligt at forøge Statens Tilskud.

Det blev nævnt af det ærede Medlem Hr. Hækkerup, at man ikke i Hjælpekasserne træffer sine Afgørelser efter politiske Linier. Det er ogsaa den Erfaring, jeg har, og det er overmaade glædeligt, at man er fuldkommen paa det rene med, at der kun undersøges, om Nød er til Stede, i hvilken Grad den er til Stede, og navnlig om den er uforskyldt, at det er dette, der betinger, om man vil yde Tilskud eller ikke. Det er naturligvis noget, man kun kan ønske maa vedblive at være Tilfældet, at man uden Hensyn til politiske Linier yder Hjælp der, hvor den er nødvendig. Men der er, som det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen nævnte, en Grænse; og vi maa alle sammen erkende, at der er et Punkt, hvor Kommunernes Ydeevne og for saa vidt ogsaa Statens Ydeevne hører op, og fortsætter man i det lange Løb udover dette Punkt, ender det ikke med, at

enkelte kommer til at lide uforskyldt Nød, men før eller senere kommer vi alle sammen til at lide uforskyldt Nød, og det er det, vi saa vidt muligt vil væрге os imod.

Mads Larsen: De Betragtninger, som det ærede Medlem Hr. Parkov nu fremsatte, viste tydeligt, at han har en særdeles god Forstaaelse af, at der i Virkeligheden rundt omkring i Hjælpekasserne er haardt Brug for det saa meget større Beløb, her er foreslaaet, men at han af Sparsommelighedshensyn nærer Betænelighed. Der var ogsaa en Ytring af det ærede Medlem, som vidnede om, at han maaske, hvis det viser sig, at de Oplysninger, der nu vil blive indhentet, er af tilstrækkelig overbevisende Karakter, maaske vil være med i et Arbejde for at faa dette Lovforslag gennemført. Jeg vil derfor haabe, at der er Udsigt til, at det skal kunne lykkes.

Det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen begyndte med at sige overfor mig, at Venstre er ikke fremmed for en demokratisk Lovgivning eller en human Administration, hvad man vil kalde det, der satte sig til Opgave at forhindre, at nogle Mennesker led uforskyldt Nød — det ærede Medlem mente ikke, jeg havde tilføjet „uforskyldt“, men det gjorde jeg udtrykkelig, hvad ogsaa den højtærede Socialminister gjorde opmærksom paa. Der er det besynderlige ved Venstres Politik, at det er, ligesom den gaar paa dobbelte Gænger, til hvilken Side hver anden Gang. Naar man har Brug for Sparsommeligheden for at modsætte sig dette eller hint, skyder man Sparsommeligheden frem i Forgrunden, og saa glemmer man det demokratiske; paa andre Tider synes man ikke at erindre, at der er noget som helst, der hedder Sparsommelighed. Det ærede Medlem udtalte, at vi maa gennemføre en udpræget Sparsommelighed, vi er snart naaet det Punkt, hvor Byrderne ikke længere kan bæres.

Maa jeg i denne Forbindelse pege paa, at den Tale lød aldeles ikke fra det ærede Medlems Meningsfællers Side, da der forleden Dag var fremsat Forslag om Besparelser paa adskillige hundrede Tusinder fra den højtærede Landbrugsministers Side overfor Formaal, der i Sandhed ikke kommer trængende Mennesker i dette Land til Hjælp. Der kunde der uden Skade være sparet adskillige hundrede Tusinder, men da hørte man ikke de Røster, tværtimod, det var næsten en Forbrydelse, at man tillod sig at foreslaa saadanne Besparelser. Men nu, da det gælder om at hjælpe fattige Mennesker, da det gælder om at hjælpe Kom-